

Theater talkshow bedrijft meesterlijke ironie

**** **8WEEKLY** / Fotograaf: Marc Slings

“This is a theatre party, that is also a cocktail party, that could also be a political party,” aldus luidt de catchphrase waarmee de spelers van *Untitled, 2017* hun voorstelling duiden. En een feestje zal het worden.

Untitled, 2017 wordt niet in theaters maar telkens op locatie gespeeld. Het publiek heeft zich voor deze avond verzameld in WOW, een hostel in Amsterdam-West dat tevens huisvesting en werkruimte biedt aan jonge kunstenaars. We mogen het ons gemakkelijk maken op de fatboys en krukken en de bar is de hele avond geopend, instrueren de spelers (Annelinde Bruijs, Marius Mensink, Yannick Noomen) het publiek.

De voorstelling is gestructureerd als een talkshow (geïnspireerd op het chaotisch Amerikaanse jaren '80 praatprogramma *TV Party*, waar met name kunstenaars en muzikanten hun onafhankelijke kijk op de wereld deelden). De drie acteurs spelen een heel scala aan verschillende gasten en wisselen elkaar daarnaast af in de rol van talkshowhost. De gehele voorstelling wordt gefilmd en tegelijkertijd afgespeeld op zowel een livestream als op analoge

televisieschermen die over het podium verspreidt staan; waarmee het theater daadwerkelijk een televisieprogramma wordt.

Talkshow-persiflage

Untitled, 2017 begint als een heerlijke persiflage op het type talkshow waarin onbenullige beroemdheden die iets te verkopen hebben in het honderduit mogen babbelen onder begeleiding van een gediensstige presentator. “What do you think of the Dutch?” begint Noomen als host het dertien-in-een-dozijn-gesprek met zijn gast (Bruijs als Amerikaanse popster). “Oh, they’re so direct,” kaatst zij even archetypisch terug. Op amusante wijze worden de formules die dit soort vraaggesprekken vormgeven gedeconstrueerd.

Van persiflage op de popcultuur ontwikkelt *Untitled, 2017* zich al vrij snel tot ironische weerspiegeling van de avant-garde kunst en cultuurfilosofie. Neem de lege Amerikaanse performance-artiest die zich in het maken van zijn spektakelkunst laat inspireren door het thema “geweld”, maar gevraagd naar zijn mening over geweld, verklaart niet de man te zijn om daarover te oordelen. De voorstelling kent daarmee duidelijk kwinkslagen naar het pretentieloze werk van artiesten als Warhol of Koons. Overigens zonder hier neerbuigend over te zijn, hooguit om er de draak mee te steken (iets wat Warhol en Koons waarschijnlijk wel zouden kunnen waarderen).

Metamodernisme

De voorstelling bereikt een satirisch hoogtepunt wanneer er een interview, waarin twee filosofen vol trots aankondigen het metamodernisme te hebben ontdekt, wordt nagespeeld.

Metamodernisme: opvolger van het postmodernisme, en daarmee de inleiding van een nieuw tijdperk waarin geen plaats meer is voor ironie en relativisme. De acteurs playbacken het

interview, terwijl het daadwerkelijke geluidsfragment door de audioboxen schalt. Daarmee worden de woorden van de filosofen in een nieuwe context geplaatst waar ze hun betekenis verliezen, en enkel nog lachwekkend zijn. Vorm en inhoud lopen in deze scène perfect in elkaar over.

In de ijzersterke tweede helft van de voorstelling ligt het tempo en het energieniveau nog hoger dan in de eerste helft al het geval was, met als hoogtepunt een interview met de Groningse speedmetal-muzikant Tjakko. Gortdroog, zoals ze dat op het platteland van Oost-Groningen kunnen, vertelt hij over zijn rockbandje en de daarbij behorende – aan een overdosis heroïne overleden – frontman. De scène krijgt een briljante absurdistische twist wanneer ene mevrouw Jannie plotseling inbreekt, over de geluidskabels struikelt en met bloedneus en al plaats moet nemen naast Tjakko, die vervolgens onverstoord verder gaat met zijn morbide verhaal.

Untitled, 2017 trakteert zo op een rij heerlijke sketches, maar kent daarnaast een aantal steengoede muzikale performances. Met name het slotnummer gezongen door een als Amerikaans popidool verklede Annelinde Bruijs is memorabel. Verder wordt de voorstelling muzikaal vormgegeven door geluidskunstenaar Lucas Kramer. Zijn muziek is de perfecte motor om de voorstelling in een lekker ritme voort te stuwten.

Metamodern wordt *Untitled, 2017* zelf niet- de ironie wordt niet ontstegen. Misschien omdat ironie het enige zinnige antwoord is wanneer je moet constateren dat “alles al geprobeerd is, en alles is mislukt”. Dan kunnen er ook geen vergezichten meer geschetst worden. Die worden overigens ook niet gemist, daarvoor is alles wat er wel gebeurt in *Untitled, 2017* simpelweg veel te goed.